

Κώστας Παπαδάκης: Το δίκιο κρίθηκε στη συνείδηση της κοινωνίας. Και νίκησε.

Ο Κώστας Παπαδάκης μιλάει στο «Κόκκινο Νήμα» για την απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα και όχι μόνο.

1. Πώς σχολιάζετε την λήξη της απεργίας πείνας του Δ. Κουφοντίνα, μετά από 66 ημέρες;

Ο αγώνας του ΔΚ πέτυχε τον σκοπό του. Δεν υπάρχει καλόπιστος παρατηρητής που να μην παραδέχεται ότι ο νόμος που ψηφίστηκε παραβιάστηκε, καθώς ουδέποτε ο κρατούμενος επαναμετέχθη στον Κορυδαλλό, όπως προβλεπόταν. Γι' αυτό και υπήρξε τέτοια ομόθυμη αποδοχή και υποστήριξη του αιτήματος της απεργίας πείνας από δυνάμεις ενός ευρύτατου πολιτικού και κοινωνικού φάσματος: κόμματα και φορείς, ενώσεις δικαιωμάτων, πανεπιστημιακούς, δικαστές, δικηγόρους, καλλιτέχνες, συλλογικότητες. Δεκάδες χιλιάδες κόσμου, στη συντριπτική πλειονότητα νέες και νέοι, κατέβηκαν στον δρόμο και συντάχτηκαν με το αίτημα του κρατούμενου, θεωρώντας το εύλογο, νόμιμο και δίκαιο. Το δίκιο κρίθηκε στη συνείδηση της κοινωνίας. Και νίκησε. Με την απόφαση τερματισμού της απεργίας πείνας από πλευράς Δ.Κ., νίκησε και η ζωή. Η κυβέρνηση καταρρακώθηκε ηθικά και πολιτικά.

2. Η «υπόθεση Κουφοντίνα» αναδείχθηκε σε ζήτημα κεντρικής πολιτικής αντιπαράθεσης. Τι κατά τη γνώμη σου σηματοδοτεί πολιτικά;

Η υπόθεση Κουφοντίνα σηματοδοτεί για την κυβέρνηση την ακραία εκδήλωση κατασταλτικής πολιτικής, την αποφασιστικότητά της να ξεμπερδέψει οριστικά με κάθε δημοκρατική κατάκτηση της μεταπολίτευσης, ακόμα και με την ίδια την ιστορία της. Για τον

κόσμο του κινήματος σηματοδοτεί την αντίσταση σε όλα αυτά. Και το γεγονός ότι έχει αναχθεί σε ζήτημα κεντρικής πολιτικής αντιπαράθεσης στην οποία το κίνημα συμπαράστασης καθημερινά μαζικοποιούνται, αποτελεί σαφέστατα επιτυχία του, αφού η κυβέρνηση δεν κατάφερε να το περιθωριοποιήσει. Το γεγονός ότι γίνονταν καθημερινά διαδηλώσεις χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους και ότι αυξάνονταν οι φορείς και τα πρόσωπα που συμπαραστέκονται στο αίτημα του Κουφοντίνα, είναι μια τεράστια επιτυχία, παρά την πλύση εγκεφάλου που η κυβέρνηση έχει τη δυνατότητα από τα ελεγχόμενα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να πραγματοποιεί. Όπως και το δημοσκοπικό ποσοστό 30% που τάσσεται υπέρ του Κουφοντίνα, το οποίο θα φάνταζε απίθανο σε άλλες εποχές – ιδίως κάτω από αυτούς τους συσχετισμούς δύναμης των επικοινωνιακών μέσων

3. Η απεργία έγινε με ένα στοιχειώδες αίτημα: να εφαρμοστεί ένας νόμος, φωτογραφικός και άδικος για τον απεργό, που η κυβέρνηση αρνείται να εφαρμόσει. Τι σηματοδοτεί αυτό το γεγονός από την άποψη των συνταγματικών εγγυήσεων και του δικαιοϋστού συστήματος;

Η απεργία πείνας είχε ως αίτημα το ελάχιστο δυνατό, που είναι πράγματι η εφαρμογή και όχι η παραβίαση του φωτογραφικού νόμου που ψήφισε η Νέα Δημοκρατία, κατά διακήρυξή της, για τον ίδιο τον Κουφοντίνα. Θα μπορούσε να είναι η ανατροπή του νόμου και να έχει όλα τα δίκια με το μέρος του, όπως δηλαδή να μείνει στις αγροτικές φυλακές της Κασσαβέτειας – ακριβώς επειδή ο νόμος αυτός είναι φωτογραφικός. Αλλά και επειδή μιλάει για καταδικασμένο για έγκλημα τρομοκρατίας που από νομική άποψη δεν υφίσταται – γιατί το άρθρο ΠΚ187α θεσπίστηκε μετά την καταδίκη του Κουφοντίνα. Ακόμα και γιατί ένας νόμος που επιδρά στον χρόνο έκτισης της ποινής και τον μεταβάλλει προς το χειρότερο δεν μπορεί να εφαρμόζεται αναδρομικά σε βάρος κρατούμενου που ήδη έχει καταδικαστεί. Θα μπορούσε ακόμα να απεργεί για να εξακολουθήσει να παίρνει άδειες, όπως συνέβαινε μέχρι το 2019, γιατί πληροί όλες τις προϋποθέσεις. Εκείνος όμως περιόρισε το αίτημά του στο ελάχιστο, και παρά ταύτα η κυβέρνηση είχει το θρασος να υποστηρίζει ότι δήθεν ζητάει

προνομιακή και εξαιρετική μεταχείριση ή δικαίωμα επιλογής των φυλακών στις οποίες θα πάει.

4. Οι κατασταλτικές πρακτικές λαμβάνουν πλέον μεγάλη έκταση, καθώς στοχοποιούνται ακόμη και πρυτάνεις που αρνούνται να προσκαλέσουν τις δυνάμεις καταστολής στο πανεπιστήμιο (όπως στην περίπτωση του πρύτανη του πανεπιστημίου Ιωαννίνων). Πώς εξηγείς αυτό το αυταρχικό κρεσέντο;

Το γεγονός ότι ο πρώτος νόμος της κυβέρνησης Μητσοτάκη ήταν η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, αλλά και η αμέσως μετέπειτα συμπεριφορά της -παράδειγμα π.χ. η εισβολή στην ΑΣΟΕΕ, οι συλλήψεις φοιτητών κ.λπ.- δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας των προθέσεων της. Το φοιτητικό κίνημα δεν κατάφερε καμία κυβέρνηση της μεταπολίτευσης να το πειθαρχήσει, και το πανεπιστήμιο υπήρξε πάντοτε το άσυλο του κινήματος. Αυτός είναι φυσικά ο στόχος της κυβέρνησης, και πρόσχημα αποτελεί το περιστατικό με την επίθεση στον πρύτανη της ΑΣΟΕΕ, περιστατικό πολύ λίγο για να δικαιολογήσει όλη αυτή την αστυνομοκρατία. Μια αστυνομοκρατία που βρίσκει απέναντί της τους πρυτάνεις μικρότερων σχολών που δεν είναι διατεθειμένοι να παίξουν το πολιτικό παιχνίδι της κυβέρνησης. Η καθημερινή αστυνομική παρουσία στις σχολές δεν έχει σκοπό να αντιμετωπίσει τις αξιόποινες πράξεις που προφασίζονται, αλλά να ελέγχει και να καταστείλει την πολιτική ζωή (διοργάνωση εκδηλώσεων, αφισοκολλήσεις, συνελεύσεις) και ουσιαστικά να θέσει υπό αστυνομική επιτήρηση τη ζωή μέσα στο πανεπιστήμιο, θεσμοποιώντας ξανά το Σπουδαστικό της Ασφάλειας, που ακόμα και οι κυβερνήσεις των δεκαετιών 1950 και 1960 δεν τολμούσαν να παραδεχθούν επίσημα την ύπαρξη και δράση του.

5. Γενικότερα, τόσο πριν την πανδημία όσο και, με ακόμη πιο γοργούς ρυθμούς, στη διάρκειά της η κυβέρνηση Μητσοτάκη υλοποιεί ένα πρόγραμμα κατεδάφισης των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων, κυβερνά με ΠΝΠ κ.λπ. Πόσο μακριά μπορεί να φτάσει αυτή η πολιτική, τι επιδιώκει και πώς εξηγείται;

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη «βρίσκει και τα κάνει». Είναι η χειρότερη κυβέρνηση όλης της μεταπολίτευσης και δυστυχώς

κινείται πάνω στην καμμένη γη της Αριστεράς που άφησε η αποτυχημένη διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ και εκδικείται το κίνημα των τελευταίων δύο δεκαετιών για τη ριζοσπαστικοποίησή του και την ανατρεπτική του δράση. Η πολιτική της μπορεί να φτάσει τόσο μακριά όσο λιγότερες είναι οι αντιστάσεις που θα συναντήσει. Καμία εξουσία δεν έχει όρια όταν δεν βρίσκει μπροστά της αντίπαλο. Ήδη το καθεστώς δικαιωμάτων και ελευθεριών και η αστυνομοκρατία που ζούμε, μας γυρίζουν στη δεκαετία του 1950 (ούτε καν του 1960).

6. Τι πιστεύεις ότι πρέπει να γίνει για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση;

Πρέπει να ξεσπάσουν αγώνες, να ξεσκεπάσουν το πρόσχημα της πανδημίας με το οποίο η κυβέρνηση επιχειρεί να περιορίσει ελευθερίες και δικαιώματα – την ώρα που δεν περιορίζει τον εαυτό της στο να νομοθετεί αυταρχικά. Οι αγώνες αυτοί, που σίγουρα θα μαζικοποιηθούν χωρίς περιορισμούς όταν θα εκλείψει η πανδημία, θα πρέπει να συνδεθούν και να συνολικοποιηθούν σε ένα ενιαίο πολιτικό πρόγραμμα που να πείθει ότι είναι εφικτή η πολιτική ανατροπή, η αντίσταση στην πολιτική που επιβάλλει η διεθνής συγκυρία, και η μετάβαση σε ένα άλλο κοινωνικό μοντέλο. Ο ΣΥΡΙΖΑ υπήρξε η αποτυχημένη επιλογή της ριζοσπαστικοποίησης των αγώνων των προηγούμενων δεκαετιών. Η ήττα του, που συνεχίζεται και μετά τη λήξη της κυβερνητικής του θητείας, δεν πρέπει να γίνει ήττα ολόκληρου αυτού το κινήματος ούτε να αναζητηθεί ως πολιτικός του εκφραστής ένα παρόμοιο μοντέλο.